

Sygn. akt II K 145/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: sekr.sądowy Witold Wojtak

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2017 roku sprawy

1) P. J. (1)

s. D. i M. z domu W.

ur. (...)

w B.

oskarżonego o to, że:

I. W nocy 26 stycznia 2017 roku około godz. 03:40 w P., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1), dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu (...), gdzie po uprzednim wybiciu szyby wystawowej dostali się do wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia 7 sztuk laptopów różnych marek o łącznej wartości 11 869,60 zł oraz w trakcie dokonywania tego czynu umyślnie uszkodził mienie w postaci 3 sztuk laptopów różnych marek o wartości 4228,73 zł działając na szkodę właściciela sklepu – Ł. K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w przeciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 279§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64 §1 kk

2) M. D. (1)

s. R. i M. z domu W.

ur. (...)

w P.

I. W nocy 26 stycznia 2017 roku około godz. 03:40 w P., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. J. (1), dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu (...), gdzie po uprzednim wybiciu szyby wystawowej dostali się do wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia 7 sztuk laptopów różnych marek o łącznej wartości 11869,60 zł działając na szkodę właściciel (...)

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

orzeka

1. oskarżonego P. J. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to na podstawie art. 279 § 1kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego P. J. (1) środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. (...)
 - a) kwoty 9650,10 (dziewięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych i dziesięć groszy) solidarnie ze współoskarżonym M. D. (1);
 - b) kwoty 2834,74 (dwa tysiące osiemset trzydzieści cztery złote siedemdziesiąt cztery grosze);
3. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. J. (1) okres zatrzymania w sprawie od dnia 05 lutego 2017 roku godzina 08:00 do dnia 06 lutego 2017 roku godzina 15:20 przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
4. oskarżonego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to na podstawie art. 279 § 1kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego M. D. (1) środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. (...) kwoty 9650,10 (dziewięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych i dziesięć groszy) solidarnie ze współoskarżonym P. J. (1);
6. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. D. (1) okres zatrzymania w sprawie od dnia 05 lutego 2017 roku godzina 06:30 do dnia 06 lutego 2017 roku godzina 15:20 przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
7. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić Ł. K. dowód rzeczowy w postaci płyty CD szczegółowo opisanej w wykazie numer (...) pozostawiając jej kopię w aktach sprawy;
8. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (3) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu P. J. (1) z urzędu;
9. zasądza od oskarżonych P. J. (1) i M. D. (1) kwoty po 50 (pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz wymierza im po 180 (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

Wymiar kary za przestępstwo kradzieży z włamaniem popełnione w warunkach kumulatywnej kwalifikacji prawnej wobec jednoczesnego zrealizowania znamion występku z art. 288 § 1 kk odbywa się stosowanie do treści art. 11 § 3 kk, tj. w oparciu o ten ze zbiegających się przepisów, który przewiduje karę najsurowszą. W wypadku zbiegu art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk ceche tę ma pierwszy z przywołanych przepisów, z ustawowym zagrożeniem sytuowanym w przedziale od 1 roku do 12 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk czynnikami limitującymi rozmiar sankcji karnej za popełnione przestępstwo są stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, których wymierzana w granicach sędziowskiego uznania kara nie powinna przekraczać. Wymierzając karę należy nadto mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do § 2 powołanego wyżej przepisu, uwzględnić należy m.in. motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego

popelnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez P. J. (1) był wysoki. Oskarżony godził w dobro o niekwestionowanej wartości, jaką jest cudza własność, wobec której zachował daleko posuniętą pogardę nie tylko kradnąc, ale i niszcząc kosztowny sprzęt komputerowy. Działał umyślnie, w warunkach współdziałania przestępczego i spowodował znaczną szkodę materialną, o której naprawienie nie czynił żadnych starań. Przystępstwo popełnił działając z zamiarem bezpośrednim powracając na drogę przestępstwa, jako recydywista, o którym mowa w art. 64 § 1 kk, co prowadzi do wniosku, że P. J. (1) jest osobą o utrwalonym poczuciu bezkarności i nie jest zdolny do resocjalizacji w warunkach wolnościowych.

Postępowanie karne nie dowiodło istnienia okoliczności prowadzących do wyłączeni, czy znaczącego ograniczenia stopnia winy oskarżonego, który działał jako sprawca poczytalny. Oznacza to, że stopień zawinienia także jest znaczący.

Jednocześnie należało uwzględnić, że oskarżony prezentował prawidłową postawę w postępowaniu karnym, a jego współpraca z organami ścigania zaowocowała ujawnieniem wszystkich okoliczności czynu i roli, jaką odegrał w nim inny współoskarżony.

Okoliczności te pozwoliły na wymierzenie kary w dolnych granicach zagrożenia tj. 1 roku pozbawienia wolności. Rozważania o ewentualnym warunkowym zawieszeniu jej wykonania były bezprzedmiotowe, bowiem niezależnie od negatywnej prognozy kryminologicznej, nie zezwalała na to treść art. 69 § 1 kk, nie dopuszczającego takiego dobrodziejstwa w przypadku sprawców w chwili czynu już skazanych na karę najsurowszego rodzaju.

Z mocy art. 46 § 1 kk z urzędu orzeczono wobec P. J. (2) środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkód finansowych wyrządzonych przestępstwem na rzecz zakładu ubezpieczeń, który w zakresie, w jakim pokrył szkodę jest uważany za pokrzywdzonego, stosownie do treści art. 49 § 3 kpk. Po stronie bezpośrednio pokrzywdzonego Ł. K. w dacie wyrokowania nie istniały już żadne z tego tytułu roszczenia, a wartość wypłaconego mu przez ZU odszkodowania została przez niego precyzyjnie wskazana, z uwzględnieniem tego, co udało się odzyskać w naturze. Uwzględniono nadto, że w zakresie mienia objętego kradzieżą, za wyrządzoną szkodę odpowiada analogicznie drugi współoskarżony, toteż odpowiedzialność z tego tytułu ma charakter solidarny.

Na podstawie art. 63 § 1 kk orzeczono o zaliczeniu na poczet kary okresu zatrzymania w sprawie, a na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócono uprawnionemu zbędny dowód rzeczowy.

Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu ustalono zgodnie z brzmieniem § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801).

Kosztami postępowania obu oskarżonych obciążono w częściach równych uwzględniając wydatki związane z uzyskaniem karty karnej i ryczałtu za doręczenia.

UZASADNIENIE

(sporządzone na wniosek obrońcy oskarżonego M. D. (1) z dnia 16 października 2017 r., odniesiony do rozstrzygnięcia o winie i karze w/w)

W nocy 26 stycznia 2017 r., ok. godz. 3:40, oskarżony M. D. (1) w towarzystwie kolegi – P. J. (1) przechodził obok sklepu komputerowego mieszczącego się przy ul. (...) w P., należącego do Ł. K.. Oskarżeni postanowili włamać się do sklepu i wspólnie wybili szybę wystawową. P. J. (1) wszedł tą drogą do środka i zdejmując z półek kolejne laptopy podawał je M. D. (1), który pozostał na zewnątrz. Kilka laptopów P. J. (1) upuścił, w wyniku czego uległy one znaczącemu uszkodzeniu bądź zniszczeniu, brał więc z półek kolejny sprzęt, który następnie został przeniesiony do jego mieszkania znajdującego się niedaleko, przy tej samej ulicy.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonych: P. J. (1) k. 36-38 i M. D. (1) k. 44-46

zapis monitoringu k. 15

protokół oględzin płyty k. 75-75v; protokół przeszukania k. 24-26

Łącznie, oskarżeni skradli 7 fabrycznie nowych laptopów (notebooków) firm (...) o ogólnej wartości 11.869,60 zł. Trzy inne komputery o łącznej wartości 4.228,73 zł P. J. (1) uszkodził upuszczając je na ziemię. Włamując się do sklepu sprawcy zniszczyli nadto szybę wystawową, parapet i stolik. Pięć skradzionych laptopów odnalezionych w wyniku przeszukania mieszkania P. J. (1) pokrzywdzony odzyskał, jednakże ich stan techniczny uległ pogorszeniu. Ich obudowy były porysowane, niektóre wymagały wymiany uszkodzonej matrycy bądź całej klawiatury. Pokrzywdzony nie zdołał ich sprzedać po pierwotnie zakładanej cenie tj. po ok. 300- 500 zł za sztukę, mimo że w chwili kradzieży były w stanie idealnym, a ich wartość wahała się w przedziale 1300-2.200 zł.

Mienie znajdujące się w sklepie korzystało z ochrony ubezpieczeniowej w TU (...). Zakład ubezpieczeń w całości pokrył szkodę spowodowaną przestępstwem wypłacając Ł. K. odszkodowanie za skradzione i uszkodzone laptopy oraz elementy wyposażenia sklepu.

Dowód: zeznania Ł. K. k. 192-192v, k. 2-3 i k. 69-71, zestawienie towaru

k. 13 i k. 14, pokwitowanie k. 72

M. D. (1) ma 21 lat, jest bezdzietnym kawalerem o wykształceniu średnim – ogólnym. Nie jest zarejestrowany w PUP, utrzymuje się z prac dorywczych deklarując z tego tytułu dochód ok. 1.000 zł miesięcznie. W przeszłości był karany, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w P.z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie II K 672/16 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.

Dowód: oświadczenie oskarżonego M. D. k. 191v; dane z KRK k. 79-80

Oskarżony M. D. (1) przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że włamania do sklepu komputerowego dokonał razem z P. J. (1) wspólnie z nim wybijając szybę wystawową. Dodał, że to współoskarżony wszedł do środka i przez okno podawał mu laptopy, przy czym żadnego z nich nie zdołali sprzedać, bo zatrzymała ich policja. M. D. (1) podtrzymał w/w stanowisko na rozprawie, ponownie deklarując wolę dobrowolnego poddania się karze.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. D. k. 44-46, k. 191v-192

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie w żadnym punkcie nie był sporny i wynikał zarówno z dowodów nieosobowych, w tym zwłaszcza monitoringu ilustrującego przebieg przestępstwa oraz protokołu przeszukania mieszkania P. J. (1), w którym odnaleziono część skradzionego sprzętu, jak i z dowodów osobowych tj. zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień obu oskarżonych. Pomiędzy w/w dowodami zachodzi ścisła korelacja i wszystkie składają się na spójną, logiczną całość. Warto dodać, że relacje P. J. (1) i M. D. (1) przyznających się do czynu w pełni pokrywają się z udokumentowanym kamerą przemysłową przebiegiem przestępstwa, a numery fabryczne sprzętu utraconego w wyniku włamania wskazane przez Ł. K. w dniu zdarzenia odpowiadają tym, jakie figurowały na laptopach ujawnionych kilka dni później w mieszkaniu P. J. (1). Trudno zatem o dobitniejsze dowody przestępstwa, a tym samym sprawstwo obu oskarżonych jest niewątpliwe. Nie budzi zastrzeżeń również ich współdziałanie przestępcze, na które wskazuje zgrana, jednoczasowa akcja, uchwycona przez monitoring wewnętrzny sklepu oraz wyraźny podział ról podporządkowanych wspólnemu celowi. Sąd Rejonowy nie znalazł również żadnych powodów, dla których należałoby powątpiewać w wartość sprzętu komputerowego stanowiącego przedmiot przestępstwa, bowiem potwierdza je nie

tylko doświadczenie życiowe i wzgląd na powszechnie znane realia gospodarcze, ale przede wszystkim rozsądne i wyważone zeznania pokrzywdzonego, oparte na precyzyjnej dokumentacji księgowej.

Wobec takiej oceny materiału dowodowego P. J. (1) i M. D. (1) należało przypisać przestępstwo z art. 279 § 1 kk, przy czym uprzednia karalność pierwszego z w/w i wymiar kary odbytej za podobne przestępstwo umyślne, nakazywał uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu o art. 64 § 1 kk.

Art. 279 § 1 kk penalizuje kwalifikowany typ kradzieży, przy czym znamieniem kwalifikującym, wpływającym na zaostrzoną odpowiedzialność sprawcy, jest popełnienie tego przestępstwa przez zastosowanie włamania jako środka prowadzącego do dokonania zaboru rzeczy. Strona przedmiotowa przestępstwa kradzieży z włamaniem polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, natomiast środkiem do tego prowadzącym jest włamanie. W myśl ugruntowanych poglądów - pojęcie włamania oznacza wdarcie się do pomieszczenia przez usunięcie przeszkody materialnej i przy użyciu siły fizycznej - w celu dokonania kradzieży” (wyrok SN z 17 lipca 1972 r., I KR 137/72, LexPolonica nr 356016, OSNPG 1972, nr 12, poz. 196). Warunkiem dokonania włamania jest, aby dostęp do mienia był zamknięty i aby sprawca w jakikolwiek sposób przez fizyczne działanie na przedmiot stanowiący przeszkodę dostał się do wnętrza” (wyrok SN z 9 grudnia 1976 r., II KR 322/76, LexPolonica nr 305700, OSNKG 1977, nr 3, poz. 22). Podkreśla się również, że forsowana przeszkoda musi czytelnie wyrażać wolę dysponenta rzeczy, który zabezpieczając dostęp do swojej własności komunikuje otoczeniu swój sprzeciw przed jakąkolwiek formą ingerencji w służące mu prawa właścicielskie. Czyny przypisane oskarżonym odpowiadają przywołanej powyższej definicji kradzieży z włamaniem. Wdarcie się do zamkniętego lokalu poprzez wybicie szyby i pokonanie w ten sposób czytelnie zmanifestowanej woli jego właściciela jest wręcz klasycznym przypadkiem „włamania” w rozumieniu art. 279 kk.

Ustalając rodzaj i rozmiar represji karnej Sąd obowiązany był kierować się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk ale także założeniem, że wymierzając karę sprawcom młodocianym należy dążyć przede wszystkim do tego, aby ich wychować. Status sprawcy młodocianego, z jakiego korzysta M. D. (1) trudno przeceniać. Oskarżony ten ma już za sobą doświadczenia kryminalne, a przestępstwo popełnił w bieżącym okresie próby, orzeczoną w związku ze skazaniem za analogiczny czyn. Ani uprzednie wyroki skazujące, ani nawet perspektywa zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności nie skłoniły go do refleksji, co pozwala sądzić, że jego demoralizacja postępuje, a poczucie bezkarności ulega utrwaleniu.

Wymiar kary za przestępstwo kradzieży z włamaniem popełnione w warunkach kumulatywnej kwalifikacji prawnej wobec jednoczesnego zrealizowania znamion występku z art. 288 § 1 kk odbywa się stosowanie do treści art. 11 § 3 kk, tj. w oparciu o ten ze zbiegających się przepisów, który przewiduje karę najsurowszą. W wypadku zbiegu art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk ceche tę ma pierwszy z przywołanych przepisów, z ustawowym zagrożeniem sytuowanym w przedziale od 1 roku do 12 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk czynnikami limitującymi rozmiar sankcji karnej za popełnione przestępstwo są stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, których wymierzana w granicach sędziowskiego uznania kara nie powinna przekraczać. Wymierzając karę należy nadto mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do § 2 powołanego wyżej przepisu, uwzględnić należy m.in. motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu był wysoki. Oskarżeni godzili w dobro o niekwestionowanej wartości, jaką jest cudza własność, wobec której okazali daleko posuniętą pogardę nie tylko kradnąc, ale i - w przypadku P. J. (1) - niszcząc kosztowny sprzęt komputerowy. Działali umyślnie, w warunkach współdziałania przestępczego i spowodowali znaczną szkodę materialną, o której naprawienie nie czynili żadnych starań. Przestępstwo popełnili

działając z zamiarem bezpośrednim, przy czym P. J. (1) powracając na drogę przestępstwa, jako recydywista, o którym mowa w art. 64 § 1 kk.

Postępowanie karne nie dowiodło istnienia okoliczności prowadzących do wyłączenia, czy znaczącego ograniczenia stopnia winy oskarżonych, którzy działali jako sprawcy poczytalni. Oznacza to, że stopień zawinienia także jest znaczący.

Jednocześnie należało uwzględnić, że obaj oskarżeni prezentowali prawidłową postawę w postępowaniu karnym, a ich współpraca z organami ścigania zaowocowała ujawnieniem wszystkich okoliczności czynu i roli, jaką odegrał w nim współoskarżony.

Okoliczności te pozwoliły na wymierzenie kary w dolnych granicach zagrożenia tj. 1 roku pozbawienia wolności. Rozważania o ewentualnym warunkowym zawieszeniu jej wykonania były bezprzedmiotowe, bowiem niezależnie od negatywnej prognozy kryminologicznej, nie zezwalała na to treść art. 69 § 1 kk, nie dopuszczającego takiego dobrodziejstwa w przypadku sprawców w chwili czynu już skazanych na karę najsurowszego rodzaju.

Z mocy art. 46 § 1 kk z urzędu orzeczono wobec oskarżonych środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkód finansowych wyrządzonych przestępstwem na rzecz zakładu ubezpieczeń, który w zakresie, w jakim pokrył szkodę jest uważany za pokrzywdzonego, stosownie do treści art. 49 § 3 kpk. Po stronie bezpośrednio pokrzywdzonego Ł. K. w dacie wyrokowania nie istniały już żadne z tego tytułu roszczenia, a wartość wypłaconego mu przez ZU odszkodowania została przez niego precyzyjnie wskazana, z uwzględnieniem tego, co udało się odzyskać w naturze. Uwzględniono nadto, że w zakresie mienia objętego kradzieżą, za wyrządzoną szkodę odpowiada analogicznie drugi współoskarżony, toteż odpowiedzialność z tego tytułu ma charakter solidarny.

Na podstawie art. 63 § 1 kk orzeczono o zaliczeniu na poczet kary okresu zatrzymania w sprawie, a na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócono uprawnionemu zbędny dowód rzeczowy.

Kosztami postępowania obu oskarżonych obciążono w częściach równych uwzględniając wydatki związane z uzyskaniem karty karnej i ryczałtu za doręczenia.